

Pesten vasárnap augusztus 7^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csütörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

ELBESZÉLÉS.

Egy nyolczvan éves asszonyság vallomása.

(Folytatás.)

Minden elmondaték nekem, mit ész és jószág mondhatott; de megvallom, hogy csak egy gondolatra valék képes, t. i. hogy a' gróf egy egész évig hallgatott. Eltűntem-e emlékezetébül? soha sem szeretett engem? — mert nem hitethetém-el magammal, hogy az ember szeretni megszűnhet a' nélkül, hogy szerelme tárgyát tetemesen meg ne bántsa. De hogyan sejtettem volna felejtést, midőn a' szerelmet csak magam után voltam megítélni képes? ki fiatal tapasztalatlan leány voltam, 's az érzésből magamnak hitet alkottam!

Ereim ezen iszonyú előcsalódást el nem viselheték; büszkeségem nem volt megsértve, nem, de szívem megtörött. Anyám sirni hagyott, gyengédségének jeleivel illetett, mellyek iránt annál fogékonyabb voltam, mivel reám nézve egészen új nyelv vala ez. Engedett időt másnap estig, hogy magamat atyám akarátja elfogadhatására elkészíthessem, 's megölelt azon nyilatkozással, hogy nyugalma és szerencséje ezen életben egyedül engedelmességetől függne.

Szobámba mentem olly zavarral 's fájdalommal, mellyek hinne hagyták, hogy illy erős szenvedés betegséget fogna kifejteni bennem, melly az engedélytől legalább hosszabb ideig fogna visszatartani. Voltak pillanatok, mellyekben úgy tetszett, mintha azzal, mi tőlem kívántaték, egy pillanatil sem kellene ellenkeznem: de voltak ismét olyak, mellyekben kötelességemnek éreztem ezen engedélyt magamtól eltávoztatni, 's azon esküt megtartani, mellyet noha csak egyedül esküdtem, de azért nem volt kevesebbé szent előttem, mivel csak azután esküvém, miután szülőim akarátját ismertem. De ekkor tökéletem csak hamar elenyészett a' megcsalódott szerelem és erő szégyene elől, melylyel fegyverkezni kellendett, ha atyám előtt szívemet ki akartam tárni. Természettül szelid és szemérmetes voltam, 's characterem győzött; könyeim lecsillapíták kinos állapotomat, 's

elhatározám magamat engedelmeskedni, kertiúlna bár életem nyugalma-ba. Két évig tudtam hallgatni, 's most életfogytig hallgatást tettem-föl magamban; fölemelkedtem ön szemeimben lelki állhatatosságom által, melyet az Isten maga ismer vala, 's mellynek csak az ő hatalma teendhet véget. Elítélém magamat reményeim, vágyaim és boldogságom végképpi áldozatjául; de egyről le nem mondhattam, a' szerelemnek ezen zálogáról, melyet senkitől sem tudatva kaptam; ezen eltitkolt kincsről, mely azon reám nézve varázs hangú „örökké“ szó által ama szent kötést alkotá. Alkottam magamnak köteleességet, 's elég erőt éreztem magamban azt teljesíthetni. Ugy látszott nekem, mintha a' szeretett zálog ez által semmit sem veszthetne értékéből, bár elfelejtsem is azt, ki minden reményemet megcsalá. Megfogadtam e' zálogot életem utolsó napjáig megőrizni, és minden szem elől elrejtteni. 'S ezen kiseded kutya, a' hiveség jelképe, nekem legfőbb javam, szívem titka és életem bája maradt.

Láttam Rode urat. Anyámnak igaza volt. Arcza kellemes, szelíd és vidor; lelke mivelt, lelkezete nyugalmas, szenvedélytelen, 's úgy szóllván, hibák nélküli volt, és mindeneket boldogita, kik hozzá közeledtek. Azon naptól fogva, melyben ezen elhatározás szívemet széttépte, 's alárendelte, szülőim ismét a' közönséges hidegséggel bántak velem; anyám kerülté könyeim látását 's a' tekintetemmel találkozást. Atyám tetteté magát, mintha nem tudná, mi történt; körülöttem semmi sem emlékeztetett kinos szánakozásom tárgyára, 's én az áldozatot véghez vivém. Bátyám nem vala menyekzőmen; szükséges utazásra ment, úgy mondaték.

Soha sem értettem-meg, mit gondolt Rode ur első találkozásunkról. Egy másik, ki élesebben látott volna nálánál, attól visszaborzadhatott. Sem örömet, sem hiúságot nem éreztem, mint más fiatal dámák a' ragyogó menyasszonyi ajándékokban 's asszonyiságomban.

Egészen eltelve azon gondolatokkal és emlékezetekkel, melyek nyomasztottak, melyeket szegény gyötrött szívemből ki nem irhattam, mértem kötelelességeimet, 's vállaltam magamra azoknak beteljesítését. Rode urat tisztességes hivatal tartá kötve az udvarnál; én a' kastélban maradtam. Bemutattak az udvarnál. Együtt ragyogó és szerencsés életem, annak gyengéd hajlandósága, kihez tartoztam, szülőim határtalan bizodalma és édes megnyugvása, minden egyesült volt létemet kellemessé tenni. Nem voltam részvétlen ez iránt; de sebem még mindig nyitva állott, 's még fájdalmasabb lett bátyámnak visszaérkeztekor, ki eleinte tőlünk visszavonult, de végre hidegségével felhagyott, 's ismét hozzám szítani látszott. Egész személyemre bizonyos búskomolyság terült, melyet mások nyugalomnak

tartottak. Ha magam voltam, egészen a' multtal foglalatostkodtam, vagy is megcsalatott reményeimmel, álmaimmal; könyeimnek szabad folyást engedtem egyetlen egy kincsem előtt; majd korholám magamat érette, 's ismét elrejtém, de mindig magamon; soha sem hagyott-el engem, 's más szemek soha sem láták.

Már egy évig voltam férjnél. Midőn egykor ebédnél számos társaság vala nálunk, bátyám ebéd után hozzám jöve, 's egészen hangosan kérde, ha emlékezném-e még Oroszlánkövi grófra? Megborzadtam, 's halaványodni érzém magamat. Kivántam valamit szólni, de érthetlen volt. Bátyám igenzést vélt hallani 's „ő — ugymond — már néhány nap óta megérkezett, és holnap szülőidnek kíván bemutattatni.“ — Erre Rodeur vön szót, 's bizonyossá tevő bátyámat, hogy családomnak minden barátjait szívesen kívánja magánál látni: a' grófról sok dicséretet hallott, 's valamely hosszú veszedelmes utazás, melyet udvarának meglegedésére elvégzett, ismeretségét kívánatossá és édekesé teszi.

Ezen magasztalás olly benyomást tett reám, melyet soha sem tudtam magamnak megmagyarázni. Elfordultam, ön magam elől akartam elfutni, és azzal szándékoztam foglalatostkodni, mi körülöttem volt; de minden szavamban és tettemben valamely nyugalanság mutatkozik, mely titkomat elárulni látszik.

Heves főfájásról panaszkodám; a' vendégek szétoszlottak, 's bátyám elmentében ezt mondá „holnap!“ Ezen holnap vala azon nap, mellyen Rodeurnak számos barátját elfogadandom. Mihelyt szobámba érkeztem, elbocsátám cselédeimet, 's érzelmeimnek szabad folyást engedék. A' mit éreztem, úgy hiszem, kétségbeesés vala; egybekelésem, melyet még tegnap boldognak tarték, e' pillanatban egy szülőim kegyetlensége által kovácsolt láncznak tetszék. Idegenkedést éreztem ezen kapocs ellen, melyet már nem lehetett ketté szakasztani; 's ez volt, mi annyira szorongatott. Alávetésem pulyaság vala szemeimben.

Keservem közé bizonyos szánás is vala vegyülve; mód felett szenvedtem; Istentől erőt kértem, melyet megadni eszem képtelen vala; — elveimet hívám elmémbe, 's visszaemlékeztem arra, meny-nyivel tartozom olly jó, olly bizodalmas férjemnek.

Éve mult, hogy a' világot ismerni tanultam; az ő ohajtása, engem viszontlátni, nem jöhetett szerelem-tölt szívből; hogyan lehetett volna különben képes két évig hallgatni? Anyám bizonyosan nem akarhatott megcsalni. Végre rossz neven vettem családomtul, mely nekem a' grófot ismét bemutatni akarta. Miért engem meg nem kímélni egy viszontlátástól, melyet, véleményem szerint, nyugalomra nézve veszélyesnek tarthattak? Csak kíváncsiságból akar ő engem

látni! Mind ezek szívemet rettenetesen marczonglák. A' nap még nyugtalanságban talált, 's az első tekintet, melyet tükrömbe veték, megijesztett. Vonásaim változottsága férjemnek is szemébe tűnt, 's érztem, hogy boldogságának tartozom azzal, hogy a' mit szenvedtem, előtte eltitkoljam.

Az órák sebesen tüntek-el: válogatott öltözködés és élénkebb mozgás nyugtalanságomat eltakarák; 's midőn az est bekövetkezett, ama gondolatláz lepett-meg, melly kedvélyünket valótlan feszengetésbe hozza. Az első kocsik megérkeztek; zörgésuknél megrázkodám, 's valahányszor teremem ajtaja megnyílt, szemeimet elfordítám. Beléptekor körülvéve, foglalatoskodva akartam lenni, 's akaratom beteljesítettett. Parthiákat rendeztem éppen, midőn bátyám és Oroszlánkői gróf beléptek. Előre léptem, idvezeltem, sőt szóltam is a' nélkül, hogy valamit láttam volna. 'S jó formán egy óra mult-el, mig azon ismeretlen és gépelyleges izgóerőt visszanyertem, melly tetteinknek azon irányt adja ma, melyet tegnap, akaratum és eszünk nélkül. Végre ismét megnyertem nyugalمامat.

Rode ur hozzám jöve, 's jelenté, hogy bátyámmal egyáltalán szükséges látogatást kell tennie; de a' soirée végezte előtt még visszajövend. Nehány dologtalan ur igen élénken beszélt az ablak-üregben, 's mivel éreztem szükséges voltát, hogy egyszer megint szabadon lehelhessek, egy kis szobába léptem, melly meg vala világítva, 's a' kertbe nyílt. Senkit sem vettem benne észre. Egyik ablakba dültem; a' kétes világosság 's az alkony hűse jót tettek bennem; szívem egy mély sohajtással megkönnyebbült, 's ismét a' terem ajtaja felé indultam, midőn a' grófot mozdulatlan, halványon, mint kétség kívül magam, és szomorún, mint én, magam mellett észrevevém, még ugyan azon vonásokkal, mellyek szívembe olly mélyen vésvék, azon szelíd tekintettel, melly első találkozásunkkor olly meghatározó volt egész életemre.

Megrázkodtam, 's nem volt erőm tovább lépni. Ő közelebb jött hozzám, hosszan nézett reám némán, 's azután bizonytalan hangon így szólita-meg. „Engedje-meg, nagyságos asszonyom, hogy egyetlen egy pillanatért kérhessem, az elsőért 's alkalmasint utósóért!“ — Nem feleltem. — „Megsértettem nagysádat, midőn azon kegyet kértem, hogy nagysádnak bemutatassam?“ Próbáltam egyikét szót szólni, de semmi összefüggés sem vala benne. Félbeszakasztott, midőn francia országban első tartzkodását emlitém. „Ó igen — monda élénken — első utazásom ezen országban bátorságomnak valódi oka. Kegyed tehát emlékezik, hogy három évvel ez előtt látott? 's még is ezen emlékező tehetség nem az, mi által a' francia nők jeleskednének.“ Keserű gunynyal tevé hozzá: „minden könnyű kegyed hazá-

jában, minden hamar eltörlődik; maga a' férjfi szava sem szent; 's az asszonyi szem kinyomása, mellynek pedig lelke hiv tolmácslójának kellene lenni, megmagyarázhatlan és csalékony!"

Valamelly mozdulatot tettem eltávozásra. „Bocsánat! — monda — szabad kegyednek engem keménységgel illetni? Én szerencsétlen vagyok, szerencsétlen nagysád által. Sok az kegyedtől, ha annak egy pillanatot ajándékoz, ki kegyednek életét vélte oda adni, 's most is oda adhatná, ha az által magának a' szerencsét biztosíthatná, mellyet kegyed másnak köszön. De szívem már semmit sem remél, semmit sem ohajt, törve van örökre!" — Egészen a' könnyekig érzém magamat ellágyulva; mennem kellett. „Egy szót, egyetlen egyet — folytatá halkabban — akkor eltávozom." Egészen közel állott mellettem, és szerelemmel 's szigorúsággal tekintte reám. „Boldog kegyed?" — Lesütém szemeimet 's határozottan mondám: „„igen!" — A' gróf megborzadt, 's nagy fájdalmat eláruló hangon kérdeze: „Tehát kegyed választá őt? kegyed szeréti őt?" Ezen kérdésnél, melly minden eddigi szenvedésemet, midőn engedelmeskednem kellett, mindent, a' mit türtem, mit 24 óra óta gondoltam, vívtam és éreztem, mindent fellázasztott bennem; elhagyott bátorságom, 's úgy hiszem éremem is. Szemeivel találkoztam; ugyan azon tekintet vala ez, melly engem szeretni tanított; szemei nedvesek voltak, 's a' kétségbeesés elváltoztatá vonásait. Az ész elhagyott; sebesen keblemben nyultam, szívemnek azon kincsét, melly soha el nem hagyott, előrántám 's megmutatám neki. Lelkem ajkaimra lépett, 's olly hangon beszéltem, mellyre pirulás nélkül soha sem emlékezhetem. azon általa olly bájosan kimondott szót, melly egy pillanatra elesábitott, hogy azután egész életemre megmentsen — „örökké!"

Egy pillanatban kitaláltattam 's megérttettem; 's ő olly mozdulatot tön, mintha lábaimhoz akart volna borulni: de visszatartoztatám. Ő két tenyerébe borítá-el arcát, 's így maradt egy pár pillanatig állva, mialatt én ismét magamhoz tértem. Szégyenem lenyomott, 's elakartam távozni: de visszatartoztatott, 's így szólla: „Maradjon kegyed, könyörületességből maradjon még egy pillanatig. Holnap hazámba utazandom, soha többé vissza nem térendő, 's kegyedet soha többé látni nem fogom. Akarom, mert kell akarnom. Legyen boldog kegyed, szeresse kötelességeit 's feledjen-el engem. Hadd éljen csak az én szívemben azon keserv, mellyet maga az idő sem fog megörvosolhatni, 's nehogy valami elolthassa, egész életem kegyed emlékének legyen szentelve. Soha, soha sem fogom egy más asszonytul azon boldogságot kérni, mellyet kegyedtől egyedül akartam nyerni!" — Ekkor megragadá kezemet, ajkaihoz szorítá, 's törött hangon ismétlé: „Éljen boldogul! örökre, Lucie, örökre!"

Eltűnt, 's én egy székre rogytam, hol rettenetes háborodásban meredve maradtam, míg a' terem ajtaját becsapatni halláni.

(Végzet következik.)

K Ü L Ö N F É L E.

Mértékletes ember. Nehány hónappal ezelőtt Dublinban egy ember halt-meg, ki mértékletes életmódja által olly hirbe jött, mintha legnagyobb nyomorúságban élne. De meghalván, 10.000 font sterling birtokot hagyott, melyet végintézetében ezen városnak ama szegényei között rendelt felosztatni, kik már egyszer kétségbe estek minden segedelem iránt. Ezen végintézetben a' többek között következő nevezetes szavak fordulnak elő: „Gazdagságomat tudván a' szűkölködés nem került nagy munkámba. Az önkényes szűkölködés nem szerzett nekem keserű órákat; mert hiszem az azon segíthető eszközök kezemben voltak, ha éppen reájok szorultam volna. A' valódi szegénység érzete azonban sokkal nyomasztóbb; 's azon bizonyosság, hogy ezen szegénységből nincs menekvés, a' szegényt sokszor kétségbeesésig sarkalja. Én a' szűkölködés iskolájában szigorú próbát állottam-ki, 's azért tapasztalásból ítélhetek. Történt ekkor, hogy a' sors gazdagsággal áldott-meg. De én ekkor a' nélkülözést örömmel tűrtém, mivel az öntudat, hogy gazdag vagyok, erőt adott. Most tehát egész birtokomat azon szegényeknek hagyom, kiket a' tehetetlenség érzete földig nyomott, 's kik, mint velem történt, a' kétségbeesés gondolatait forgatják elméjükben.

A' gyilkosság nem büntettetik halállal. Afrikának egyik néger osztályánál, melly a' holdhegység vidékén telepszik, az öngyilkolás, melly ezen vad népfajnál még gyakrabban előfordul, mint a' gyilkolás, az élet megvetését mutatja csak. De a' ki mást gyilkol-meg, annak büntetése abban áll, hogy mind a' két karja levágatik, 's így megcsontítva nagy teherhordásokra használtatik élete fogytaig. Ezen büntetésnek a' többség előtt olly visszariasztó hatása van, hogy általában véve közttek kevesebb gyilkosság vitetik végbe, mint szomszédaiknál, ámbár a' népesség náluk sokkal kevesebb.

Az Araboknak lovaik iránti szeretete nem ezen állat hasonlevetőségében alapszik egyedül, mi hadviselő életmódjoknál fogva nekik szinte nélkülözhetlen és felette fontos, hanem inkább azon őseiktől rájuk maradt nézeten, hogy a' lovak nemes és nagylelkű gondolkozásmóddal birnak, 's nagyobb észtehetségekkel fölruházvák, mint a' többi állatok. Innét szokták az Arabok mondani: „az ember után legjelesebb állat a' ló; ennek nevelése tiszteletre méltó foglalatosság; a' legszebb magatartás az, melly egy lovaglónak van; a' legérdemesb foglalatosság a' lónak eledelt adni. A' ló teremtetését a' proféta így beszéli-el nálunk. „„Midőn Isten a' lovat akará teremteni, a' déli szelet hívá magához, 's így szól vala hozzá: „Belőled új lényt akarok alkotni; sűrűsítsd-meg testedet, 's vesd-le folyékonyságodat.“ — És a' szél engedelmeskedék. Ekkor Isten ezen már most markolható anyagból egy maroknyit vett, reá lehel, 's a' ló teremtvé volt. És azur mondá: „Te léssz az ember örömeinek és gazdagságának forrása, 's az ember téged minden állatnál feljebb becsülend, midőn hátadra ül.“ — Szépen megköszönjük az ilyen becsülést!

Adóssági nevezetességek. Londonban és környékén mintegy 21 $\frac{1}{2}$ év alatt 70.000 személy fogatott-be adósság végett, 's ezen befogatások nem kerültek kevesebb költségbe, mint 500.000 font sterlingbe.

Óriási káposzta-fej. Londonba valamely nagy káposzta fejet hoztak, melyből egy-egy fej 9—10 lábnyi magosságra, 15—20 lábnyi vastagságra nő, úgy hogy 5 ilyen káposztafejjel egy napon 100 juh vagy 10 tehén tartathatik-ki.

Meglepetés. Midőn 1815-ben a három frigyes uralkodó Parisban volt, kirándulásokat tettek néhány tisztek Londonba. B ar d a y, a legnagyobb serfőzés tulajdonosa, őket valamely pompás teremben megvendéglé. Ebéd után ki vezeté őket, s megmutatá, hogy egy — hordóban ebédeltek.

Tejes leányok megmentik Dottrecht városát. A 16. század második felében a Spanyolok készüléket tettek Dottrecht városának (németalföldön) bevételére, s több ezer katonát elbujtattak a vidékben. Ezen város határain belül ekkor valamely gazdag földesur lakott, ki a városba sok tejet és vajat szállított, számos teheneiből. Midőn egy reggel tejes leányai a tehenek után látnának, a sövények és bokrok mögött több spanyol katonát láttak elbujtatva; de úgy tették magukat, mintha semmit sem vettek volna észre, s megfejrén teheneiket dalolva mentek haza, a hirt uroknak megviendők. Ez által értesítve a polgármester legott kinyitatta valamely zsílipet, mely által azon vidék, hol a katonák elbujtatva lappangtak, víz alá jött; sok bele veszett, s csak kevés menekedheték-meg futással. A város ez időtől fogva egy tejes leányt veretett pénzeire. Illy alakok állítottak-fel a városnak vízi kapuinál is; a leányok pedig gazdagon jutalmaztattak-meg.

Órházi jelenet. Valamely tolvaj, ki tetten kapva Parisban az órházba vitetett, nyakkendőjét az ablakrostély egyik fokába megköté, s magát rajta felakasztani szándékozik, hogysem a szégyent kiállja, mely reá várakozik majd. Szerencsétlenségre, vagy szerencsére, testének terhe nagyobb volt, s a nyakkendő elszakadt, ő pedig három lábnyi magosságról egy alatta mély álmokban horthyogó részegre esett, kit szintén befogtak, hogy részegségét más napig ott kialudja. A részeg felriasztva álmából a leesettet torkon ragadja, s mi alatt egyre tartogatá „gyilkost, gyilkost“ kiabált, s bizonyára véghez viendette rajta azt, mit a szerencsétlennek kendője végbevinni nem akart, ha az órség be nem jó vala, s őket el nem választotta volna.

Öt-pint-ember. Londonban a Bishopsgate utszában egyik korcsma czimere valamely férjfiúnak életnagyságú képrajzból áll. Ezen ember naponként híven látogatá e korcsmát s „öt-pint-ember“-nek nevezteték. Kiszámolák, hogy 20 év óta egyedül ezen helyen 36,500 palaczk bort ivott-meg, s még is 92 esztendeig élt. A kép alatt ezen írást olvashatni: „A derék John Adams emlékének a hálados korcsmáros.“

A Birmanok egyetemleg hadakozó és harczkedvelő nemzet; mindegyike közülök szabad dalia; s ha indulási parancsot kap, készséggel engedelmeskedik, bár egyebet nem kap fegyvernél. Ezen fegyver nagyobb részint egy kétkézi kardból, tetemes dárdából, s igen eles gerelyekből áll; de ki közülök puskára tehet szert, azt kanócczal süti-el, ha sárkánya hibázik. Az Angolok igen nagy vakmerésnek tartják egy birman puskát elsütni, olly felette rosz készülétűek ezek, s felül reá, ha felveszük, hogy minden Birman maga készíti a maga lőporát, könnyen elgondolhatni, millyen lőpor lehet ez. A következés az, hogy kilencz közül egy puska lövi-ki a golyót az illető messzeségre. Egy másik különös körülmény, mely oda mutat, hogy a Birmanok a puska használatát nem régóta ismerik, az, hogy sem golyó idomú, sem löleből nincs az, mit kilőnek; minden illy golyó yashból van, s kalapáccsal

gömbölyűre verve, mennyire t. i. kalapáccsal gömbölyűre verni lehet. És még is ezen nyomorú készüllet ellenére is olly bátran szegültek e' birman daliák az angol katonák ellen, hogy az Angolok nem győznek eleget rajta csudálkozni.

Sok házassuló. Manchesterben a' collegium templomában minapi vásárnapon 70, és a' rá következő hétfőn 150 pár eskettetett össze Tizenkettenként állítottak össze: a' gyűrűváltás bizonyos commando-szóra tétetett, 's így mondák az esküt a' pap után egyszerre.

Mulattató. Egy asszonyság Auroránk egyik füzetében „Zrinyi a' költő” aláírású képre topanván kérdé annak magyarázatát. Egy tréfás eszű neki így válaszolt: „ez tekozló fiú; most is kötelező levelet ír asztalán, pontatlan fizetése miatt pedig több hitelezője tüzes golyókkal puskázza őt.” Ezt az asszony szerényen elhívén búskomolyan csapá a' könyvet a' koszorús költőre.

K. H. K. J.

EM L É K M O N D Á S.

Különféleség.

Nincs az egész földön két olly egyforma teremtés,
Mellyekből legalább egy két morzsányi különbség
Mélyrehatóbb nyomozások után szemeinkbe ne tűnne.
Úgy az egész földön nem lelsz két emberi elmét,
Mellyeket a' képzés, érző szerszámi eszüinknek,
A' nevelés, a' szív, más más ösvényre ne vonjon.
Sőt azon egy tárgyrul ordits egyszerre fülébe
Több ezer embernek bármilly fátyoltalan ígét,
Egy azon értelmiet nem fog két elme közülök
Lelni beszédedben. Valahány fő, annyi különbség.

VERSEGHY.

A' szerelem ezernyi ezerszer előadva, fejtegetve, magyarázva, rajzelve, versekbe foglalva, elénekelve a' legnagyobb költőktől, bölcs tudósoktól, és emberismerőktől, mindig ujdun új, ismeretlen 's kimeríthetlen.

K. H. K. J.

Öröm és gyötrellem rokon egymással; ha bőséges, mindkettő könyvet ad szók helyett.

Bizodalom az a' pénz, melylyel nemes lelkeket megveszünk.

KOTZEBUE után S. Karolina.

Visszasrejtvény.

Neve honi nemes család egyikének,
Birtokosa hazánk felső vidékének.
Ha étked nem illyen, ritkán van izedre,
De tulságosan sincs soha is kedvedre.
Három betűm innen onnan is mondhatod
Egyiránt, bár melylyik végemről olvasod.

CSERMÁK JÁNOS.

Előbbi rejtvény: Komárom.

Szerkezi Róthkrepf Gábor, halpiacson alul a' Duna partján, 114. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.